

Músiques que corquen

Sara Soteras i Acosta

Introitus. Portava mesos assajant aquell rèquiem i estava preparada per interpretar-lo. Aixecà la tapa del piano i les notes es desplaçaren cap a les habitacions de la casa a través dels envans. La melodia aconseguí emmetzinar l'home que jeia a la poltrona de pell del menjador, qui l'havia privat de poder tocar aquelles tecles blanques i negres durant anys.

Kyrie. La cadència picarda final culminà el mode menor en què havia viscut la dona. Un mode major l'esperava, o això creia. Tan bon punt les mans s'aixecaren de les tecles, la composició es reprengué dins la seva consciència. La punyent simfonia es repetia una i altra vegada mentre deixava enrere l'escena del crim.

Sequentia. No mirà enrere. No es penedí, però el fraseig de la memòria no opinava el mateix. Aquella llibertat tan buscada es veié emboirada per les dissonàncies existents a la peça. La tonada volia exterioritzar-se, ja que la dona no aguantava el sentiment de culpabilitat. Primer, van ser els cops amb els dits portant la pulsació. Tot i que els aguts havien arribat als veïns fent-se forat d'entre la pols de les escletxes del finestral, el taral-leig va ser-ne el delator.

Offertorium. El jutge l'assenyalà amb la seva batuta i, en aquell moment, va ser quan descobrí que les lleis no s'havien compost per a les pianistes. Al cap i a la fi, el piano és aquell instrument solitari que no arriba a ser part de l'orquestra, però crucial a la història de la música.

Sanctus. L'harmonia sonava a tot volum, ara en una cel·la amb una reixada orientada cap al Mediterrani. A la presó es barrejaven els temes musicals provinents dels

diversos ergàstuls, creant un frondós boscatge a partir dels pensaments inquietants de les esclaves.

Benedictus. Amb el nus a la gola, era incapaç de fer brollar aigua salada dels seus ulls. Aquelles quatre parets ofegaven el seu cant i el de l'ànima que duia dins. Rebutjava la idea que aquella vida interior fos un cànon de la sort de la seva existència, que ja havia arribat a la coda.

Agnus Dei. Les hores passaven, però el *tempo* era el mateix, un batec que s'empenava a la closca de la confessant a cops de martell. Diuen que tocar una melodia encomanadissa de principi a fi ajuda a desnonar-la de les teves cabòries. Això és el que feia. Cada setmana ofería un petit concert, a només un espectador. El psiquiatre valorava la seva actuació, intentant esclarir aquells impediments que sorgien de la tremolor dels dits executants. El crític va escriure una bona ressenya de l'última audició i la dona pogué, finalment, veure el mar que havia estat contemplant mentre romania reclosa.

Communio. Aquell matí el sol franquejava el barrat picant més que mai, com si d'una llum guia es tractés. La suau brisa que venia del mar li pentinava els cabells. Les herbes seques que duïen al penya-segat cruïen en trepitjar-les. Els seus somnis seguien dominats per les harmonies que determinaven la direcció de les seves passes. El seu peu encaixà perfectament amb l'extrem de la roca. Restà uns compassos en aquella posició, cavil·lant.

Responsorium. Portava mesos assajant aquell rèquiem i estava preparada per interpretar-lo. Aixecà la tapa del piano i les notes l'abandonaren. I el silenci eixordador que alliberà el corc musical durant un instant es veié trencat pels aplaudiments de les ones del gran blau.